

M 277 112

OLGA STEHLÍKOVÁ

KLUCI NE TANČEJ!

ILUSTRACE LUKÁŠ FIBRICH

portál

To bych nebyl já, abych nepřišel pozdě, piškoty sem si nasazoval za běhu. Saša zas nasadila svůj výraz „Tomaš, já toto skutečně nebudu tolerovat!“, ale já sem se rychle zařadil do pátý řady a dělal sem, že nejsem. Kristýnka stála u zrcadla přede mnou s nohou na tyči, trénovala totiž zrovna *á la barre*, a maličko se na mě otočila, ale to už vedoucí našeho souboru Alexandra, který říkám Saša Fúrie, protože je děsně přísná, začala ječet s tím svým těžkotonážním ruským přízvukem, že jestli si myslím, že budu chodit pozdě, a ještě budu „rušit ostatní, kteří tak pilně pracují před soutěží“, tak to že se teda mejlim, „protože to ona teda skutečně nebude tolerovat, Tomaš“. Řek sem si, že si vod ní nenechám zkazit hodinu toho, co mě na světě jediný baví, jenže tu hodinu vede zrovna vona. To už je

smůla na světě, že s něčím dobrým vždycky musíte spolknout něco hnusného. Třeba s knedlíkem špenát. Celou hodinu nás Fúrie natahovala na ty své skřípce: nůžky, motýlky, placky a žáby, *ecarté* neboli cviky na větší rozsah kyčlí, že mě všechno bolelo (jenže já to mám rád!), ale pak sme směli zkusit soutěžní čísla ve dvojicích, skupinkách i sami – a trénovat chorošku, to jako choreografii. To sou kroky, jak na sebe navazují, a místa, kde je máte dělat, když ste tanečníci, co tu chorošku nacvičují. Což my jako sme.

No, a jasně že se mi Fúrie za ten pozdní příchod pomstila. Na poslední chvíli rozhodla, že Kristýnka se mnou v sólový dvojici nebude, což bejt měla. Spíš bych měl říct, že já nebudu s ní. A to se teda děším, protože do soutěže zbejvá pár tejdů, a jestli mě Fúrie zařadí k Zuzce Dvořáčkové, což asi stoprocentně udělá, tak se zabiju. Protože Zuzana Dvořáčková je děsně ucajdaná a nemá žádněj rytmus. To se Fúrii radši na celou soutěž vykašlu. No, prostě se mi Dvořáčková ve skutečnosti moc nelíbí, no. I když... zas není špatná holka. Jenže Kristýnka je holt Kristýnka, to byste sami viděli, kdybyste

Kristýnku viděli. Ten novej dres jí děsně sluší. Já to mám jednoduchý, na sobě mám dycky černý legíny a černý triko, takže vypadám jako Krteček s piškotama. V baletu nemůžete jen tak švihat nohou a hopsat na špičkách jak podle metronomu, musíte mít nějakej výraz, něčo svýho, podle čeho vás zaručeně poznaj, i kdybyste měli na sobě stejnej kostým jako všichni ostatní. Musíte přesně vědět, kde je vaše místo a kam doskočit, musíte pořád myslet na to, že máte mít za každou cenu pěkný ruce a ne nějaký smetáky a musíte hezky držet hlavu. A todlencto všecko, čemu Fúrie říká výraz, teda Zuzka Dvořáčková nemá, i když má ten svůj blondětej drdůlek tak dotvrda vyčesanej, že byste tam nezapáchli ani špejli z buřta. A ten my jíst nesmíme. Teda já jo. Já můžu jíst, co se mi zlíbí, a nepřiberu ani deko. Ale některý holky ze souboru se hrozně přemáhaj, aby si třeba nedaly kousek čokolády. Já bejt jima, tak snim celou tabulku. Náš soubor se jmenuje Ballerina. Chápete, *Ballerina*! Že je jenom pro ženský, má už v názvu. Kluci totiž normálně netančej! V naší skupině je dvacet holek.

No a pak já. Teda, s náma je tam ještě Péťa, ale Péťa je spíš holka než kluk. Mám ho moc rád, ale chtěl bych tu mít aspoň jednoho kluka kluckýho, k sobě, rozumíte? Aspoň jednoho vopravdickýho kluka! Musim uznat, že u nás v souboru mám všechny privilegia, který byste si vymysleli, to jako různé výhody. Všecky! A zrovna proto, že já jedinej (teda eště s Péťou) sem tady kluk. Tak třeba všechny klucký hlavní role mám jistý, i kdybych nic neuměl. Což doufám, že umim. Ale neumíte si představit, co já si všechno vytrpim ve škole kvůli baletu. Nebo možná umíte. Uमितe?

Tomik přišel zase pozdě. Nevim, jak to dělá, že to skoro nikdy nestihne včas. Koukla jsem se na něj jen tak po očku od tyče, černý oči mu svítily jak lucerny a přímo do mejch očí, jenže Fúrie to hnedka zmerčila a měli jsme po radosti. Ona Fúrie ví, že nikoho tak šikovnýho, jako je Tom, v souboru nemá, a navíc je to jedinej kluk, takže by tu roli stejně dostal on, ale nějak ho za ty pozdní příchody potrestat prostě musela. Tou rolí myslím Louskáčka. Balet *Louskáček* totiž na tu naši slavnou soutěž všichni nacvičujem. Znáte tu Hoffmannovu pohádku? *Louskáček a Myší král*? Tak podle tohodle příběhu napsal Čajkovskij hudbu ke svému baletu. A zrovna tohodle Čajkovskýho má naše Saša (někdy bych jí přece

jenom měla i v duchu říkat jejím pravým jménem, ale to si musím přikázat), tak toho má Fúrie nejradši.

Protože Petr Iljič je taky z Ruska. Jako vona. Teda byl, poněvadž už nežije.

Proč Fúrie pořádně nepočítá Petříka mezi kluky, to teda nevím. Vždyť Péťa je na balet dobrej a je to skvělej kamarád. Ale je pravda, že vypadá jako holka, a navíc má docela dlouhý vlasy. Kudrnky mu při tanci hopsaj kolem hlavy jako roztomilý králíčky. Nejradši by si je taky česal do drdolu se sífkou jako my holky. Jenže to on nemůže, protože oficiálně je kluk. Kluci taky nemůžou s náma do šatny, protože jsou kluci a asi by mohli při pohledu na naše spodřary omdlít nebo co, jenže u nás v tanečním studiu samozřejmě pánská šatna není, poněvadž to by se teda pro dva fakt nevyplatilo. Mně by Péťa ani Tomik v holčičí šatně nevadili, ale možná by některý holky ječely a dělaly, že se styděj si navlíkat punčocháče. Nevím, příště to klukům třeba nabídnu. Přece jenom převlíkat se na chodbě nebo na klučičím záchodě je trochu potupný.

Celej trénink, kterej Tom svým pozdním příchodem trochu zpackal, jsem se strašně snažila. Možná mi to vyjde a na tu roli Klárky mě Fúrie vybere. Představte si to, kdybych mohla s Tomikem jako Louskáčkem na soutěži tančit Klárku! Asi bych se zbláznila štěstím. To jsou hlavní role! No umíte si to představit?

Možná umíte. Tak si představte, že celej život, teda jako celý dětství, až do svejch jedenácti let, úspěšně tajíte před klukama, a vlastně před celou třídou, že máte rádi balet. Tajíte to fakt hodně. Skrejváte nejen to, že balet milujete, ale hlavně to, že sami tančíte, a přitom ste kluk. Představte si potom, že jednoho pěknýho barevnýho říjnovýho dne přijde do třídy Sabina Slováčková, voči navrch hlavy, a že prej má děsný tajemství, ale že ho řekne jenom svejm kámoškám Johance Máchalový a Evě Šmídový. A dou si šuškat na záchod. Až na chodbu se tamodtud ozývá hihňání a chechtání a všichni ostatní sou pekelně zvědavý, vo jaký tajemství že jako de. Už mi rudnou uši, jelikož tuším... A taky že jo. Jen co vylezou, ukazujou si na mě, prskaj, až sliny lítaj, a lámou se v pase smíchy. Tuším, že bude zle. A že to zle bude zrovna pro mě. Hned za nima

běží další holčičí parta, ta vod Terky Novákové, a že tu tajnost vymění za pribináčka – čokoládovýho se sušenkama. Tak prej ujednáno a všechny dou zas na záchod. To už se mi potěj dlaně. Zas smíchy, zas výbuchy, a jen co vylezou, tak zas ukazování k mý lavici. Už je mi to jasný, Sabina se to nějak domákla.

„Hádej, Tome, kdo šel včera pro ségru místo mámy do baletu? Ha?! Já!“ řve Sabina vítězoslavně na celou třídu. „A hádej, koho jsem tam viděla, v černejch punčocháčích, muhehe, jak tancuje, cheche? Ha?“

Kluci to nevydržej a ptaj se, co že tak tajnýho vy holky máte a proč si ukazujete na Toma? Jakej trénink? O co jako de? A já všeho nechám, nasadím leteckej krok, nohy protáhnu do provazu při každým skoku, ale to už nikdo nevidí, prchám, utíkám chodbou, běžím okolo tělocvičny a skončím pod švédskou bednou.

„Viděla jsem tam Tomášeeeeee! Jak tancujeeeeee! Heheheeee!“ slyším ten její ječák až sem.

V bedně dřepím a čekám jako mexický banány, než zazvoní na konec velký přestávky. Koukám se škvírkama mezi prkýnkama, jestli někdo nejde. Nikde nikdo, úplný

ticho, vidím bradla a medicinbal a něčí ztracený tmavě modrý fusekle v rohu, plný prachovejch žmolků. Vidím taky žlutý značky na podlaze tělocvičny a tělocvikářovu lahev s pitím. Tělocvikář mě nemá rád. Prej mám moc měkký pohyby. Při vybice sem prej svému týmu málo platnej. Měl bych prej bejt víc chlap. *Bejt víc chlap.* Zdály slyším hnusnej smích svejch spolužáků, úplně všech. Aspoň se mi to zdá. A v tu chvíli je mi už úplně jasný, že pátou třídu prostě nepřežiju.